

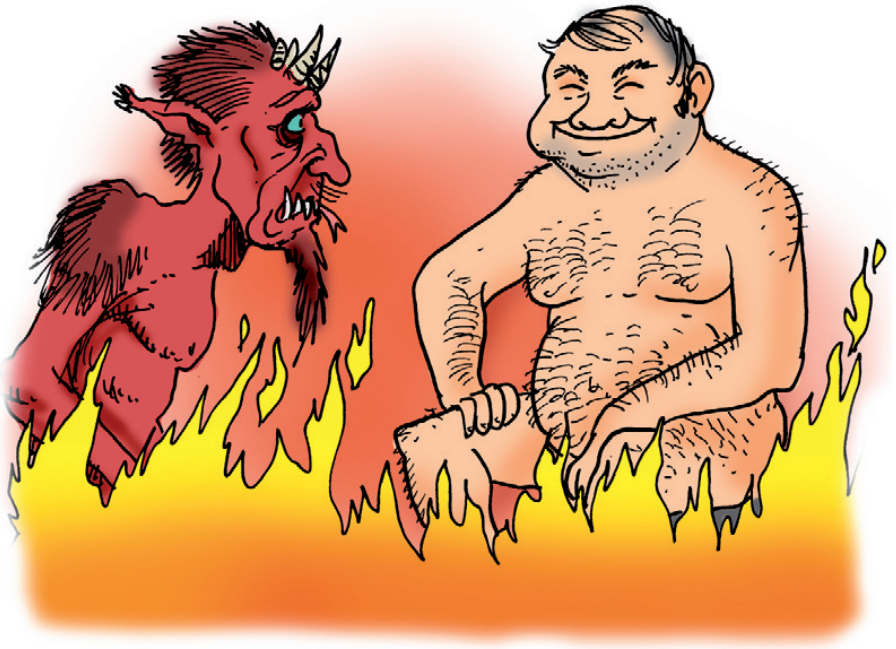
DJÄVULEN OCH DEN BASTANDE BONDEN

(Saga från Finland)

Det var en gång en bonde som var tokig i att basta. Så fort han klivit upp på morgonen gick han in i bastun och så fort han var klar med sina sysslor för dagen återvände han dit. Till slut var han van vid hettan i sin bastu och byggde därför en ny bastu som var ännu varmare. Efter ett tag fick han bygga en ny och så höll han på tills det inte fanns en bastu i hela Finland som var het nog åt honom.

Ryktet om denne värmetålige bonde spred sig snabbt över landet och till slut fick själve djävulen höra talas om honom. "Jag ska nog ge honom all värme han behöver" tänkte den onde och gav sig upp till bonden. "Bonde! Jag har en bastu som nog är tillräckligt varm åt dig" sa djävulen. "Tackar för inbjudan", sa bonden. "Låt oss ge oss av genast!"

När de nådde helvetets portar ropade djävulen till sina demoner att elda på som aldrig förr, ty här hade de en som gillade värme. Bonden myste när han kände hur hettan steg runt honom och kastade av sig kläderna. "Sätt dig här, käre vän", sa djävulen och pekade på en rödglödgd sten. Det gjorde bonden, men tyckte ändå att stenen var en aning kall. Djävulen fnös åt sin gäst och beordrade demonerna att skruva upp värmen ännu värre. Trots detta verkade den bastutokige bonden bara trivas ännu bättre.

Värmen från det överhettade helvetet började nu ge resultat på jordytan. Vulkaner slog upp både här och där, och polarisarna började smälta. Till slut tog djävulens egna morrhår fyr och då fick det vara nog.

"Ut med dig, din usling!" ylade djävulen till bonden. "Jag vill aldrig se dig igen!" Så bonden fick ge sig av hemåt. Han var ledsen att han var tvungen att lämna den sköna värmen, men ändå glad att veta att han nu måste bli insläppt i himlen när han dog.

Det är därför alla finska barn får lära sig att bada bastu, så djävulen vet att hans hetta inte rör på dem och därför lämnar dem ifred.

SLUT!